

[Krag.]

ministeren burde have undladt; det havde klædt ham bedre ikke at fremsætte en Udtalelse af den Art.

Christmas Møller: Den højtærede Formand har jo givet os Besked om, at det nu er Ændringsforslaget, og jeg forstaaer, de Paragraffer, hvortil Ændringsforslaget er knyttet, der er til Behandling her. Den højtærede Formand undlod at give os Meddelelse om, at vi har et Kvarter til at gennemgaa dette betydningsfulde Ændringsforslag, men jeg er ganske klar over, at Aarsagen hertil er den, at man mener, der er noget symbolsk heri. Mere end et Kvarters Omtale er Ændringsforslaget ej heller værd, og da vi jo ved den endelige Behandling af Lovforslaget kan komme ind paa en Række andre Betragtninger, kan jeg for mit Vedkommende naturligvis ikke have det fjerneste imod ved den Forhandling, der her skal finde Sted om selve Paragrafferne, kun at knytte nogle ganske enkelte Bemærkninger til Lovforslaget, som det foreligger fra Landstinget, og det Ændringsforslag, som det høje Tings Flertal har stillet hertil.

Men inden jeg gaar over hertil, vil det maaske allerede ved denne Debat være rimeligt og naturligt, at jeg gør en ganske enkelt Bemærkning i Fortsættelse af den Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Krag gjorde angaaende de Forhandlinger, som man kan sige danner Grundlag for dog en Del af det, der er Ændringsforslaget her i Dag. Det er naturligt og ligetil, at der ikke var sluttet nogen bindende Overenskomst; naar det ærede Medlem siger det, er det begribeligvis rigtigt, og ingen vil bestride det. Det er heller ikke saa meget til det ærede Medlem, jeg har en Bemærkning at gøre, men mere til Tingets Flertal og til den højtærede Indenrigsminister.

I Landstingets Mindretalsbetænkning hedder det — jeg beder om Tilladelse til at kort Citat, idet Venstres Stilling omtales, at

„Partiets (Vestres) Formand sammen med dets Ordfører i denne Sag i Landstinget umiddelbart efter Sagens første Behandling i Tinget ved Henvendelse til og Forhandling med Regeringen søgte at tilvejebringe Grundlaget for en Løsning“.

Og da denne Sag omtales i det høje Landsting, siger Landstingsgruppens Ordfører, Landstingsmand Hauch, at dette jo ikke er rigtigt, at Forholdet derimod er dette, at det er Indenrigsministeren, der

først er kommet til ham — hvorefter Indenrigsministeren ikke kan huske noget.

Mon det dog ikke var rimeligt, at Indenrigsministeren gav en lidt bedre Besked? Her fremsætter Regeringspartierne Udvalgsmedlemmer i Landstinget dog en ikke ligeegyldig Paastand om to navngivne Politikere, og da saa Landstingsmand Hauch svarer: Ja, men Indenrigsministeren kom først til mig, saa kan Indenrigsministeren ikke huske noget.

Der var maaske ogsaa Grund til at sige til Landstingsmand Hauch, at han skulde huske lidt bedre, naar jeg ser paa de Udtalelser, fhv. Folketingsmand Jens Holdgaard har fremsat i „Social-Demokraten“ i Morges. Men alt i alt synes jeg, at begge Udtalelser, baade den fra Indenrigsministeren og Udtalelsen i Morges i „Social-Demokraten“, er Udtryk for, at naar det ærede Medlem Hr. Krag kan bruge saa stærke Udtryk som at stemple en Udtalelse fra et Regeringsflertal, som er Mindretal i Landstinget, med Betegnelsen „bevidst Usandfærdighed“, saa bør man sikkert have Klarhed over, hvad det er, der i Virkeligheden er sket.

For Det konservative Partis Vedkommende er Stillingen jo ganske enkel og lige til. Paa det Tidspunkt, da der var Mulighed for Forhandlinger for vort Vedkommende, indtraadte vi i saadanne Forhandlinger, saaledes at Venstremindretallet og det konservative Mindretal her i Folketinget kan indstille Lovforslaget til Vedtagelse uændret i Landstingets Affattelse. Dette kan vi gøre, fordi vi for vort Vedkommende — det tror jeg ogsaa, man fra alle Sider og ikke mindst fra Venstremindretallets Side vil erkende — paa intet Tidspunkt har lagt Skjul paa, at en Række Bestemmelser, som betød en Fortsættelse af den økonomiske Politik, som Flertallets Ændringsforslag bærer Vidnesbyrd om, vilde vi ikke være med til.

Vi mener, at dette Forslag ogsaa i Flertallets Affattelse er et Udtryk for den kæmpemæssige Fiasko, Indenrigsministeren har haft, idet han paa det Tidspunkt, da Konvertering var mulig, ikke greb til, og idet Indenrigsministeren, saaledes som vi tidligere har udtalt det, førte Rigsdagen ind i den Situation, som den var i fra den 14. December 1934 til Slutningen af Januar 1935, da Konverteringsgrundlaget var vedtaget, men Ministeren ikke kunde føre dette ud i Livet. Den Behandling, der finder Sted her i Dag, er et Udtryk for, at Indenrigsministeren ogsaa efter hans egne Mening nu, om jeg saa maa sige, er færdig — dermed mener jeg færdig med